



A85/09 26 februari 1985

COMMUNISTISCH BEINVLOEDINGSSUCCESJE

Anders dan het Nederlandse NCEVS is de Belgische tak van de communistische mantelorganisatie ICEVS (Internationale Comite voor Europese Veiligheid en Samenwerking) er klaarblijkelijk wel in geslaagd in ruimere kring als vredesorganisatie erkenning te vinden.

In een artikel dat op zaterdag 23 februari jl. werd afgedrukt op de voorpagina van NRC-Handelsblad wordt gewag gemaakt van een reis die vertegenwoordigers van "de Belgische vredesbeweging" onlangs naar Moskou maakten. De Belgen zouden daar met hooggeplaatste Sovjetexperts gesproken hebben, onder wie ook "buitenlanddeskundige" Vadim ZAGLADIN. De overheersende indruk die ze aan het bezoek overhielden was dat Moskou eventueel wel "iets met de raketten aan hun kant" wilde doen als gebaar van goede wil, mocht de Belgische regering in maart a.s. besluiten af te zien van de voorgenomen plaatsing van kruisraketten op de basis in Florennes. Volgens een woordvoerder van de delegatie kon daardoor de houding van een klein land bij vredesvraagstukken in tegenstelling tot wat de sceptici beweren, wel degelijk een "substantieel effect" hebben. Hij is van mening dat de Belgische regering hierdoor eens te meer gedwongen is niet lichtzinnig definitieve goedkeuring te hechten aan stationering van nieuwe raketten.

Interessant, maar onvermeld in de krant, is de achtergrond waartegen de activiteiten van de twee met name genoemde "woordvoerders van de Belgische vredesdelegatie" bezien moeten worden. Het gaat om en

werd in de deelnemerslijst van de Wereldvredesassemblee in Praag juni 1983 (een volledig door de Wereldvredesraad gecontroleerde gebeurtenis waarbij hij als waarnemer aanwezig was) omschreven als lid van het Comite voor Europese Veiligheid, terwijl sinds jaar en dag deel uitmaakt van het Internationale Secretariaat van het ICEVS. Hoewel dat dus uit het krantebericht niet blijkt hebben deze twee "woordvoerders van de Belgische vredesbeweging" allebei nauwe banden met een

internationale communistische mantelorganisatie in Europa.*

Het ICEVS en de daarmee verbonden nationale comite's zijn in het begin van de zeventiger jaren op initiatief van het International Department van de CPSU van de grond gekomen** ter ondersteuning van datgene wat van Oosteuropese zijde met het totstandkomen van een Conferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking (Slotakte Helsinki, 1 augustus 1975) beoogd werd. Het ICEVS heeft het hele "Helsinki-proces", waaronder de toetsingsconferenties van Belgrado, 1977, en Madrid 1980-83, en de huidige conferentie in Stockholm over vertrouwenwekkende maatregelen, begeleid met bijeenkomsten en oproepen die voornamelijk tot strekking hadden in het westen meer gehoor te vinden voor de Sovjetstandpunten ter zake.***

De afstemming van ICEVS-activiteiten op de campagnes van de Wereldvredeeraad is allereerst gegarandeerd door de functie van , voorzitter ICEVS en tevens lid van het presidium van de WVR. Behalve is ook lid van zowel het ICEVS als van het presidium van de WVR. Hij is echter tevens plaatsvervangend hoofd van het International Department van de CPSU. Voor de relatie tussen Moskou en het ICEVS wordt verder zorggedragen door , medewerker van de sector Internationale Sociale Organisaties van het ID-CPSU: is evenals lid van het Internationale Secretariaat van het ICEVS.

Het bezoek dat de "Belgische vredesbeweging" aan ZAGLADIN bracht is in dit kader veelbetekenend. ZAGLADIN is niet alleen "buitenlanddeskundige" maar vooral eerste plaatsvervangend hoofd van de Internationale Afdeling van de CPSU, en daarmee na de nu 80-jarige Boris PONOMAREV de eerst-verantwoordelijke voor de uitvoering van het buitenlands beleid en derhalve ook voor de heimelijke politieke beïnvloeding.

Dat ZAGLADIN probeert om met behulp van vage toespelingen op een "substantieel effect" de publieke opinie in België te beïnvloeden om daarmee de regering van dat land onder druk te zetten is niet opzienbarend. Dat hij daarbij gebruik maakt van fellow-travellers in het Westen ligt voor de hand. Maar dat die figuren vervolgens op de voorpagina van een krant (in een andere NAVO-lidstaat die nog over plaatsing moet beslissen) zonder nadere aanduiding

* werd in de NRC omschreven als vertegenwoordiger van het Belgische "Overlegcomite voor de vrede".

**Het NCEVS werd in 1973 opgezet door pro-Moskou communisten die buiten de CPN stonden. Het heeft zich sindsdien laten kennen als een betrouwbaar steunpunt voor pro-sovjet beïnvloedingsactiviteiten. Drijvende kracht is vice-voorzitter Miklos RACZ.

***Het ICEVS blijft overigens opmerkelijk stil over de in het hetzelfde Helsinki-kader op 7 mei in Ottawa te beginnen specialistenbijeenkomst waarop de eerbiediging van mensenrechten en grondvrijheden besproken zal worden.

worden geciteerd als woordvoerders van DE Belgische vredesbeweging is een aardig succes voor het communistische mantelwezen.

Ook in Nederland heeft de afdeling van het ICEVS geprobeerd aansluiting te krijgen bij de vredesbeweging om mee te kunnen praten in de campagnes rond het plaatsingsbesluit en om weerwerk te kunnen geven aan die vredesorganisaties die het de Oosteuropese vredesraden de laatste jaren zo moeilijk maken. In het najaar van 1984 probeerde Miklos RACZ met zijn NCEVS toegelaten te worden tot het Landelijk Overleg van Vredesorganisaties, LOVO, maar dat verzoek werd niet gehonoreerd. Die afwijzing betekent echter niet dat RACZ in het Nederlandse soms geen succes zou hebben als handlanger van de Sovjets. Het is met name aan zijn inspanningen te danken dat er een ongekend grote en brede Nederlandse delegatie kon worden afgevaardigd naar de 3e Weense Dialoog die van 25 tot 28 januari jl. plaatsvond. Zoals steeds werd deze Dialoog georganiseerd door het Internationale Liaisonforum van Vredeskrachten, ILF, een andere verschijningsvorm van de Wereldvredesraad.